

Requiem

Noveller

Carsten Ploug Olsen

Requiem

Blæsten tog i hendes lange mørke hår og blæste det bagud som en komets halo men af mørke. Vi var på vej.

Som altid var jeg i tvivl om hvor jeg og hvor hun var på vej hen. Mod noget eller væk fra noget. Måske mod hinanden eller væk fra hinanden.

Hvem ved? Jeg talte. Det kom over mig. Det sker sjældent. Normalt er jeg tavs.

Jeg har forlængst opgivet at finde ud af hvad der driver mennesker.

Måske savner jeg en basal indre menneskelighed. En menneskelighed andre har som en selvfølge. Hvorfor spørge hvad der driver mennesker? Hvad driver mig? Måske er det det jeg savner at vide.

Det indre pres er taget til i de seneste måneder. Nu - i bilen på vej mod syd - kun os to i bilen - nåede byrden en sådan intensitet at ordene ligesom blev presset ud, som saften fra en appelsin eller som den troendes byrde af synd når han hører Ordet.

Hun sad ved siden af og lyttede og vippede med foden. Med hele den fortabtes fortvivlede og afmægtige raseri væltede ordene ud af mig.

Hun forblev tavs, vippede med foden. Jeg rasede. Bitre ord. Blasfemiske ord. Sarkasme. Giftige ord. Mine tanker og ord rejste sig som vældige bølger og knyttede næver mod himlen.

Hun vippede med foden. Hendes hestehale begyndte at piske fra side til side. Hurtigere og hurtigere.

Jeg råbte og vinden tog ordene som hendes hårs sorte halo, førtes bagud og forsvandt. Hun vippede med foden, håret piskede frem og tilbage.

Jeg skreg. Over os blev himlen tiltagende mørk og pludselig glimtede det og luften flængedes som af en guds advarende råb eller som forhængen til det allerhelligste.

Jeg så på hende og langsomt opløstes hun som havde hun aldrig været der. Havde hun været der eller var hun et billede eller en tanke jeg ikke turde tænke til ende?

Jeg holdt ind til siden, begravede ansigtet i hænderne og græd.

Zeeta og Zacq

Da Zeeta blev gift med Zacq for tredje gang var hun 21. Zeeta læste kunsthistorie og hun var ambitiøs. Hun søgte den brand eller den længsel der tænder kunsten og en måde at veksle ægte kunst til penge.

Det hun søgte i kunsten fandt hun på en måde også i Zacq. Men for ham var branden og længslen mere en flugt end en tilnærmelse; en lille gylden og glat indre kugle der først var fortvivlelse og smerte - og senere blev til humor; når han havde det værst lo han - og fik andre til at le.

Specielt det kunne Zeeta godt lide.

Somme tider begyndte Zacqs indre kugle at løbe for stærkt; så forsvandt han i en stadig hurtigere roterende malstrøm; hans tanker hvirvlede hurtigere og hurtigere for til sidst at blive til en indre sitren og rystelse uden tanker - eller så mange at han ikke kunne skelne dem fra hinanden.

Nu - efter sex - sad Zeeta lænet op ad væggen og havde kastet en sort læderjakke med kraftig lynlås over sig som værn mod kulden. Hun røg en smøg og gned sig let på knæet og inspicerede den knæskade hun havde pådraget sig efter uger med hård løbetræning.

Hun lagde hovedet lidt på skrå så hendes lange lyse hår faldt ned over den højre skulder og en del af ryggen og rakte smøgen til Zacq der begærligt tog den.

- Hvor er du, sagde hun lavmælt og lavede en ring af røg.

- I det ydre rum et sted, tror jeg. Men jeg burde være her. Og hvorfor ikke. Jeg løber for livet eller væk fra det og mod dig eller væk..bare væk.

- Vil du skilles? Spurgte hun for femte gang den dag. Kan du ikke lide mig?

Zacq skævede til hendes køn.

- Måske. Måske ikke. Jeg føler mig som det sidste menneske i en ødelagt verden og at du er det første i en ny.

Zeeta overvejede.

- Hm. Den første kvinde. Så er du Adam. Det sidste menneske før faldet og dommen.

- Måske. Du er af mig, af mit kød. Mit ribben. Adam var en fejl. Det blev først godt med Eva. For da havde Gud øvet sig.

Zeeta lo og trak hans hoved ind til de bare bryster under jakken.

- Din tosse, sagde hun kærligt. - Du er så tosset at jeg selv går i stykker. Måske. Kan du samle mig igen?

- Så må jeg først vide alt om dig. Også det du ikke selv ved. Specielt det. Det du frygter.

- Jeg frygter intet. Kun dig.

Zacq lukkede øjnene og gabte.

I den sidste solnedgang på den sidste dag: Solen glødede, brændte, flammede rødt i Zeetas lange lyse hår.

Skagen 1871

Den gamle kvinde står ved det oprørte hav. Solen synker stille som en guldmønt eller et liv eller et hjerte der lægges i en kiste.

Eller som en gud der langsomt lukker sit flammende blik i sorg.

De krappe skyggesvøbte bølger rejser sig som hendes tanker mod himlen i trods og trusler.

Hun har ingen ro. Hun er halvt vanvittig af sorg.

Havet tog først hendes mand. Så to sønner. Sandet pisker mod hendes ansigt som tusind nåle kastet af deres skygger.

Tag også mig!

Tanken er ny som den endnu ufødte dag, den hun nægter at se, og gammel som sorgens kræft.

Tung som hendes fødder som hun prøver at tvinge til at bære sig hjem til hytten bag klitterne. Forgæves.

Stille synker Solen som et hjerte der langsomt drukner og slukkes og forsvinder.

Med det skal hun leve, endnu en tid skal det pumpe blod rundt i kroppen og give hende liv.

Hun husker hvordan det var. Hvordan hun sad ved danserestauranten og tog sin første snaps og luften der begyndte at vibrere af små kys og tusind usynlige, lokkende smil.

Hvordan hun blev mere modig og hun ville danse og Søren der tog hendes hånd og førte hende ud på dansegulvet, hvordan violinerne bruste og hendes hårs sorte flamme piskede i dansen;

Hvordan de andre langsomt trak sig tilbage og lod hende og Søren danse alene, vildere og vildere, og vennerne der klappede med hidsende pift og tilråb og dannede kreds om dem, og..

Og sådan ender det!

Kun en gammel kone i en fiskerby højt mod nord. Et liv. En sorg. Et ansigt. En nat.

Og universet drejer endnu en gang sit mørke hjul rundt som en nøgle der låser eller låser op og lader stjerner og mennesker viljeløst dreje med.

I stilhed blandt høje træer

Den unge kvinde går gennem skoven en månelys og lun sommernat.

Fra vældige rødder skyder bøgestammer deres kroner mod himlen som hænder foldet i bøn.

Kvinden standser idet hun synes at høre en lyd. Hun ved ikke hvor den kommer fra.

I underskoven pusler det som af småsten der skrider sammen. Måske et egeren eller et pindsvin eller en mus.

Så er lyden der igen. Det lyder som dæmpet sang af mange stemmer.

Hun kommer til søen. Piletræer bøjer deres top mod søspejlet og månen ser hun spejlet på den blanke overflade.

Den svæver i et dyb af mørke hyldet i stjerner et sted dernede.

Hun standser. Lyden er der stadig. Den tager til og dæmpes så igen.

En ung mand står i skjul af træer og buske på den anden side søen. Han ser hende - en gylden node - bukke sig ned, hule hænderne om vandet og drikke.

Han hører også musikken. Den kommer fra hende, fra ham, fra alle.

Gyldne noder svæver i sommernatten blandt høje træer. De falder til ro på netop deres plads i partituret.

I et glimt aner vi på søens mørke spejl spidsen af en vinge.

Simurghen synger i stilheden blandt høje træer ved søen en lys sommernat.

Note: Novellerne her er også tilgængelige på min blog som særskilte blogposts.